

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

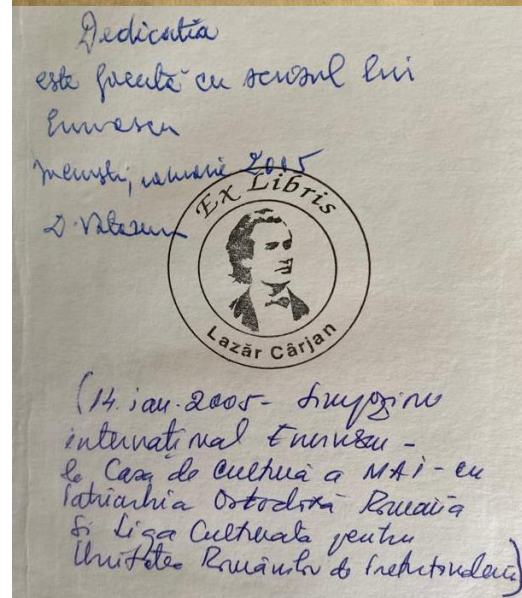
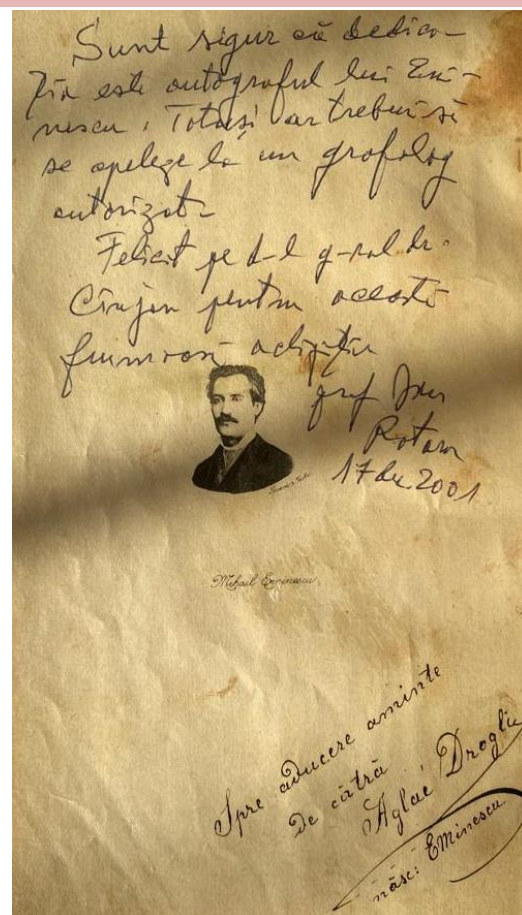
O DEDICAȚIE MISTERIOASĂ

General prof. univ. Dr. Lazăr CÂRJAN

La începutul noului mileniu am avut plăcuta surpriză sa achiziționez o carte recuperată de regretatul anticar Marin Stănășel din hrubele Bucureștilor, „Poesii de Mihail Eminescu, EDIȚIA A DOUA, Editura Librăriei SOCECU Ș Comp. – BUCUREȘTI 1885”. Neprețuitul volum era afectat de urgiile vremurilor, dar era innobilat de o dedicație cu scris caligrafic, în stilul veacului din care supraviețuise: „*Spre aducere aminte/ de cătră/ Aglai Drogli/ născ: Eminescu*”.

Prietenul meu, marele profesor Ion Rotaru, trecut și el în Lumea Umbrelor, a scris pe aceeași pagină, sus, cu uimirea și bucuria descoperitorului de rarități: „*Sunt sigur că dedicația este autograful lui Eminescu. Totuși, ar trebui să se apeleze la un grafolog autorizat (sic!). Felicit pe d-l g-ral dr. Cîrjan (sic) pentru această frumoasă achiziție prof. Ion Rotaru 17 dec. 2001*”. O mică îndreptare: corect era expert grafic, pentru că acesta stabilește prin expertiză comparată identitatea persoanei după scris, pe când grafologul determină caracteristicile personalității scriitorului. O asemenea confuzie se face frecvent, dar mi-am permis să fac această precizare doar din obligația calității mele de profesor de criminalistică și nu ca un afront față de eruditul meu prieten.

După patru ani, cu ocazia unui Simpozion Internațional Mihai Eminescu, organizat împreună cu Patriarhia Ortodoxă Română și Liga Culturală pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni la Centrul Cultural al Ministerului Afacerilor de Interne, i-am arătat volumul reputatului eminoscolog Dimitrie Vatamaniuc, școlit la șantierele marele Perpessicius, care a dat un verdict categoric: „*Dedicația este făcută cu scrisul lui Eminescu. București, ianuarie 2005 D. Vatamaniuc*”. Sunt puțini specialiști care au trudit ca cei doi la descifrarea manuscriselor eminesciene, așa că am tot amânat să-l consult pe profesorul Lucian Ionescu, cea mai mare autoritate în domeniu, iar când m-am hotărât era prea târziu. Recent, am apelat la un practician, expert grafic recunoscut de Ministerul de Justiție, dar acesta mi-a spus cu franchețe că nu se poate pronunța “sută la sută” în favoarea sau în defavoarea marelui poet ca autor al dedicației. Dacă nu Eminescu, atunci cine ar putea fi autorul? Îmi voi spune părerea după ce vom da câteva detalii despre această soră a lui Eminescu, Aglae (Aglai) Drogli.

Născută la doi ani după Eminescu (7 mai 1852, la Ipotești)), s-a căsătorit la 7 ianuarie 1871 cu Ioan Drogli, născut în orașul Cernăuți, ducatul Bucovina, profesor la Școala Normală de Învățători din Suceava, cu 20 de ani mai în vârstă ca ea. Căminarul i-a promis 2000 de galbeni drept zestre, fiind nevoit, peste șapte ani, să vândă moșia de la Ipotești pentru a achita dota maritală, deoarece ginerele l-a acționat în instanță (Augustin Z.N.Pop). Aglae era o femeie frumoasă, „șatenă, înaltă, cu ochi căprii” (Matei Eminescu), cu talent artistic, pasionată de teatru, fiind remarcată de compozitorul Tudor Flondor, precum și de Titu Maiorescu aflat în trecere prin Bucovina (1883). Soții Drogli s-au stabilit în Cernăuți, unde Eminescu va fi prezent în decembrie 1885, la spectacolul „Florin și Florica”, la care interpreta și fiul lor Gheorghe. Ultima dată cei doi l-au vizitat pe Eminescu la Botoșani, în 1887, acasă la Harieta, care-l îngrijea „empiric” pe poet (Augustin Z.N.Pop). Este posibil ca volumul de *Poesii* să-i fi fost dăruit de poet la Cernăuți, în 1885; faptul că nu-l menționează și pe Drogli nu trebuie să ne mire, pentru că Eminescu nu-l avea la inimă; de altfel, în acel decembrie 1885 poetul a locuit la Aspasia Caplonka, sora fostului prefect rădauțean Oreste Rennei (A.Z.N. Pop). Dar este la fel de posibil ca volumul să-i fi fost trimis printr-un curier, cel mai probabil Chibici-Revneanu, cum este la fel de posibil să nu fi ajuns la destinatară. Sublinierea „născ. Eminescu” poate fi interpretată și ca un afront adus soțului austriac. Singurul dintre Eminovici care a purtat numele de Eminescu prin hotărâre judecătorească a fost Matei, după moartea poetului.

Ralu cu fiica Aglae

Drogli cu al doilea soț austriac

Este interesant și cum au ajuns ceasul și inelul cu monogramă ale lui Eminescu în posesia medicului Heinrich Gareiss von Dollitzsturm, fiul dintr-o altă căsătorie al celui de al doilea soț al Aglaei, locotenentul austriac cu același nume și prenume, pensionat cu gradul de colonel. Se știe că medicul le-a donat statului român în schimbul aprobării de a i se elibera un pașaport pentru a se stabili definitiv în Germania. Ceasornicul din aur, *Spiral Breguet*, i-a fost dăruit de căminar și a costat 40 de galbeni, sumă cu care se puteau cumpăra 80 de boi; inelul cu monogramă se pare că l-a primit de la mama lui, Raluca. Se știe din *Însemnările zilnice* ale lui Maiorescu că ceasul a fost „atașat” de la Ospiciul lui Șuțu de către Matei, dar nu se cunosc împrejurările în care cele două bijuterii de valoare națională au ajuns în posesia medicului. Important este faptul că acestea pot fi admirate la Casa Pogor din Iași în stare foarte bună, lipsind doar lănțisorul de la ceasornic.

Este bine de știut că astfel de ceasornice au fost purtate de-a lungul timpului de către personalități politice și culturale importante din lume (Ludovic al XVI-lea, Napoleon, Talleyrand, regina Victoria, Winston Churchill și alții), iar cel cu nr.160 a fost o comandă specială pentru regina Marie-Antoinette a Franței, fără limită de preț, dar regina n-a apucat să-l vadă, fiind terminat la câțiva ani după ghilotinarea ei. Evaluat la 30 de milioane de dolari SUA, ceasul poate fi admirat la un muzeu din Ierusalim, după o aventură (furt) care n-a fost dezvăluită integral publicului, și după ce i se făcuse o copie din aceleași materiale scumpe, pentru care s-a confecționat chiar și un „sicriu” din stejarul preferat de regină în parcul de la Versailles.

Revenind la volumul de *Poesii*, ar trebui să mai precizez faptul că ultimul proprietar sau unul dintre proprietari a făcut adnotari pe marginea unor pagini; constatând că lipsec paginile 23-24 cu finalul poeziei *Rugăciunea unui dac* și paginile 25-26 cu primele șase strofe ale poeziei *Pe aceeași ulicioară*, pe acestea din urmă le-a transcris cu cerneală în partea de jos a paginii 25.

Chiar dacă nu se va stabili cine este autorul dedicației și nici dacă a ajuns sau nu în mâinile Aglaei, prin misterul pe care îl poartă și prin autografele celor doi cărturari, cartea este un unicat interesant pentru colecționari și eminoscologi.

Se aceeași ulicioară...

1- Și în farmecul vieții-mi
Nu știam că-i tot aceea
De te razimi de o umbră
Sau de crezi ce-a zis femeea.

2- Vântul tremură 'n perdele
Astăzi ca și alte dăți,
Numai tu de după ele
Vecinic nu te mai arăți!

1- Se aceeași ulicioară
Bate luna în ferestă,
Numai tu de după gratii
Vecinic nu te mai i vești

2- Și aceeași pămînt în floare
Crengi întinse peste zaplaz,
Numai zilele trecute
Nu le fac să fie azi.

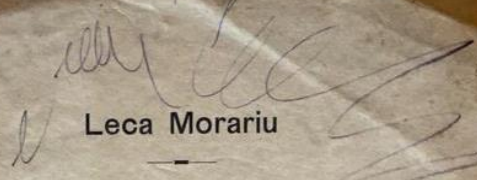

3- Vântul este al tău suflat,
Albii ochii tăi acum,
Numai eu, nămes același,
Bat mereu același drum.

4- Ah, subțire și gingaș
Te pășai încet, încet,
Dulce îmi veneai în umbră
Tălmăcitului boschet.

5- Și lășându-te la pieptu-mi
Nu știam ce-i pe pământ,
Ne spăneam atât de mult
Fără a fi ca un cuvânt.

6- Sărutări erau în spii
Șa-ntr-o boală în dersele
Și de altă parte-n lume
N-aveai vreme să notezi

Leca Morariu

Frații Eminescu

(cu 11 clișee)

Reproducere din „Glasul Bucovinei”
Anul VI, 1923, N-rele 1360–1363

Cernăuți 1923

Institutul de arte grafice și editură „Glasul Bucovinei”

Prețul 10 Lei

AUGUSTIN Z. N. POP

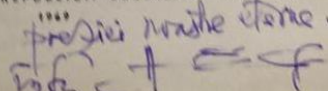
NOI CONTRIBUTII DOCUMENTARE LA BIOGRAFIA LUI MIHAI EMINESCU

Lunga innaș francezi le tai
le la. Pologhi, drag pe Jil
Rinea frigori și primeabă
elagiu meu pe acest
al Jilca tom la contribuții
din patru, etc. etc. etc. etc.
documentare stăruie în
abuzul rătăcirii, le revine și
mărtiriului a împărăției

EDITURA ACADEMIEI REPUBLICII SOCIALISTE ROMANIA
1983

proștii noastre etnoe.

POESII

DE

MIHAIL EMINESCU

8, 3

EDITIA A DOUA

Editura Librăriei
SOCECU & Comp. — BUCUREȘTI
1885.